

ΟΜΗΡΟΣ ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ

Με τα φτερά της ελπίδας

“ συναισθηματικό,
ανθρώπινο,
περιπετειώδες ”

Σειρά: Ελληνική Λογοτεχνία
Τίτλος: Με τα φτερά της ελπίδας
Συγγραφέας: Όμηρος Αβραμίδης
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση-Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2015: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Όμηρος Αβραμίδης
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-50-4

ΟΜΗΡΟΣ ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ

ΜΕ ΤΑ ΦΤΕΡΑ
ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οκτώβριος 1964

Οι παλάμες μου σφίχτηκαν στα μπράτσα του καθίσματος καθώς το αεροπλάνο σήκωνε τη μούρη του και ξεκολλούσε από τον διάδρομο. Ήταν μια αυθόρμητη αντίδρασή μου σε κάθε απογείωση – να πιάνομαι γερά από το κάθισμα, λες κι αυτό θα με προστάτευε αν συνέβαινε δυστύχημα.

Το αεροπλάνο κέρδιζε σιγά-σιγά ύψος, κι όσο απομακρυνόταν από το έδαφος κι οριζοντιωνόταν, τόσο οι παλάμες μου χαλάρωναν. Το καρδιοχτύπι μου υποχωρούσε αργά.

Το σήμα «δέστε τις ζώνες σας» έσβησε κι οι φροντιστές άρχισαν να κινούνται στον διάδρομο. Πέντε λεπτά αργότερα η φωνή του πιλότου μας καλωσόριζε στο αεροπλάνο της Ολυμπιακής Αεροπορίας, μας ευχόταν καλό ταξίδι και μας ενημέρωνε ότι η πτήση μας θα διαρκούσε μιάμιση ώρα.

Οι πληροφορίες που έφερνε το μεγάφωνο για την πτήση τελείωσαν, ο φόβος μου καταλάγιασε κι έκλεισα τα μάτια μου. Το προηγούμενο βράδυ δεν είχα κοιμηθεί πάνω από μια ώρα. Ένα τηλεφώνημα στις δύο το πρωί με πέταξε από το κρεβάτι μου. Ήταν ο φίλος μου ο Ηλίας, που μου τηλεφωνούσε για να μου ανακοινώσει πως η Αντιγόνη είχε πέσει θύμα απαγωγής. Πέρασα ξύπνιος όλη την υπόλοιπη νύχτα μετρώντας τις ώρες μέχρι τη στιγμή της αναχώρησης, αλλά κυρίως, της άφιξης.

Η Αντιγόνη! Είχα να τη δω σχεδόν δυο χρόνια, ωστόσο δεν είχαν περάσει ούτε δυο λεπτά χωρίς να τη θυμηθώ.

Αναρωτήθηκα πολλές φορές πόσο αλήθεια οι άνθρωποι είμαστε κύριοι της ζωής μας, της τύχης, του πεπρωμένου μας, αν εμείς αποφασίζουμε για την πορεία μας σ' αυτόν τον κόσμο ή κάτι έξω από μας αποφασίζει για ό,τι μας συμβαίνει. Είχα ερωτευτεί και ξε-ερωτευτεί αρκετές φορές στη ζωή μου. Τί ήταν αυτό που με έδεσε τόσο με την Αντι-

γόνη; Το γεγονός άραγε ότι η καρδιά της ανήκε σε άλλον, και μάλιστα σ' έναν πεθαμένο;

Σ' αυτά τα δυο χρόνια, έφερνα και ξανάφερνα στον νου μου την ιστορία της γνωριμίας μας. Έγιναν όλα τόσο τυχαία... Το ταξίδι μου στην Κύπρο, η γνωριμία μου με τον Ηλία, οι συζητήσεις μου μαζί του που με οδήγησαν σ' εκείνην.

Ήταν το 1961, έναν χρόνο και κάτι μήνες μετά την ανακήρυξη του κυπριακού κράτους, όταν η εφημερίδα μου με έστειλε στην Κύπρο για ένα ρεπορτάζ. Θα μπορούσε να μην ήμουν εγώ ο απεσταλμένος της εφημερίδας μου αλλά κάποιος άλλος. Θα μπορούσε να μην ήταν ο Ηλίας ο άνθρωπος που μου σύστησαν για οδηγό. Θα μπορούσε να μη μου είχε αφηγηθεί ο Ηλίας την ιστορία του άδικου χαμού του άνδρα που αγαπούσε η Αντιγόνη. Όμως ήμουν εγώ, κι ήταν ο Ηλίας κι οι ιστορίες του που με οδήγησαν σ' εκείνη την υπέροχη γυναίκα. Και τώρα η Αντιγόνη βρισκόταν στα χέρια άγνωστων απαγωγέων κι ο Ηλίας μου έστελνε σήμα ζητώντας βοήθεια. Έτσι ξεκίνησα, για τέταρτη φορά, για την Κύπρο.

Ακούμπησα το κεφάλι στην πλάτη του καθίσματός μου, έκλεισα τα μάτια και το μυαλό μου πέταξε για λίγο σ' εκείνον τον καταγιισμό των γεγονότων που συνέβησαν στο πρώτο μου ταξίδι στο νησί.

Εκείνη η δημοσιογραφική αποστολή μου είχε έρθει σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής μου, σε μια στιγμή που πάλευα να ξεπεράσω τον πόνο της προδοσίας από τη γυναίκα που αγαπούσα, την Ιόλη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Ιόλη ήταν ο μεγαλύτερος έρωτας της ζωής μου, πριν γνωρίσω την Αντιγόνη· ένας έρωτας που γεννήθηκε στα δημοσιογραφικά θρανία κι έζησε μέχρι τα πρώτα χρόνια της δημοσιογραφικής μου καριέρας.

Ήταν μια νύχτα του Μάη του 1961 όταν παίχτηκε η τελευταία πράξη της ιστορίας μας. Εκείνο το βράδυ είχα γυρίσει στο σπίτι, όπου συζούσαμε, νωρίτερα απ’ ό,τι με περίμενε η Ιόλη. Με το που άνοιξα την πόρτα άκουσα πιιιιιχτά βογγητά και, παραξενεμένος, κατευθύνθηκα προς την

κρεβατοκάμαρα. Και ξαφνικά πάγωσα στη θέση μου... Η γυναίκα που επρόκειτο να παντρευτώ σε μερικούς μήνες, βρισκόταν στο κρεβάτι με τον καλύτερό μου φίλο...!

Το θέαμα ήταν αβάσταχτο. Ήθελα να κάνω μεταβολή και να φύγω, αλλά το σώμα μου δεν με υπάκουε. Έτσι έμεινα εκεί, αποσβλωμένος, να κοιτάζω τα δυο γυμνά κορμιά που χωρίς να με αντιληφθούν συνέχιζαν τον αρχέγονο χορό τους.

Συγκλονισμένος, αδυνατώντας ακόμη να πιστέψω πως αυτό που έβλεπα ήταν πραγματικότητα άπλωσα το χέρι μου κι άναψα το φως, και ξαφνικά ο ρυθμός άλλαξε. Τα δυο κεφάλια στράφηκαν προς το μέρος μου, τα κορμιά χωρίστηκαν, πετάχτηκαν από το κρεβάτι κι άρχισαν να κινούνται σαν νευρόσπαστα ψάχνοντας για τα ρούχα τους.

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα έτσι, ανίκανος να μιλήσω, να κάνω οτιδήποτε. Πάντως όχι πολλή. Κι αυτό το συμπεραίνω από το γεγονός ότι πρόλαβα να πω δυο λόγια στον φίλο μου πριν βγει, τον φίλο μου που δεν χρειάστηκε παρά μερικά δευτερόλεπτα για να ντυθεί και να κατευθυνθεί προς την έξοδο. Τον πρόλαβα πριν ανοίξει την πόρτα.

«Σ' ευχαριστώ», του είπα, «που ήρθες σαν καλός φίλος να κρατήσεις συντροφιά στη γυναίκα μου όσο έλειπα».

Με κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα κόκκινος σαν παντζάρι. «Με συγχωρείς...» ψέλλισε. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

Στράφηκα στην Ιόλη που είχε ρίξει μια ρόμπα πάνω της και στεκόταν ακουμπισμένη στον τοίχο κοιτάζοντας πότε εμένα και πότε τα γυμνά δάχτυλα των ποδιών της. «Λοιπόν;»

«Μμμ... ε...»

«Ενδιαφέρουσα απάντηση, αλλά καθόλου διαφωτιστική», είπα με φωνή γεμάτη πίκρα κι ειρωνεία.

Σήκωσε το κεφάλι της και με κοίταξε με βλέμμα που έδειχνε αποφασιστικότητα.

«Να σου θυμίσω τα λόγια σου», μου είπε. «Οι ειδικοί λένε πως ο έρωτας, ο τρελός έρωτας, κρατάει από ένα ως δυο χρόνια. Μετά, αν το ζευγάρι είναι τυχερό, δίνει τη θέση του σε μian ήρεμη αγάπη. Αν το ζευγάρι είναι τυχερό! Γιατί αλλιώς ο έρωτας φεύγει αφήνοντας πίσω του ένα τεράστιο κενό».

Η έκπληξη από το θράσος και την αναίδεια της γυναίκας που αγαπούσα με κράτησε αμίλητο για μερικά δευτερόλεπτα.

«Να υποθέσω λοιπόν ότι στην περίπτωσή μας φτάσαμε στο κενό;» κατάφερα να ρωτήσω μόλις ξαναβρήκα τη λαλιά μου.

«Ακριβώς», μου είπε. «Εκείνο το κενό που σου ανακατεύει το στομάχι και σου προκαλεί ίλιγγο».

«Φαντάζομαι πως θα πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη». Οι λέξεις έβγαιναν σπασμωδικά από το ξηραμένο στόμα μου. «Θα είχε νόημα να ρωτήσω πόσο καιρό κρατάει αυτό;»

Με κοίταξε, όπως την είχα δει να κοιτάζει πολλές φορές όταν ένιωθε πως κάποιος τη στρίμωχνε. Δεν το δεχόταν το στρίμωγμα η Ιόλη, ακόμη κι όταν είχε άδικο. Το διαπίστωνα άλλη μια φορά, τώρα, καθώς σήκωνε το κεφάλι και, αντί για απάντηση, με κοίταζε σχεδόν αγέρωχα.

«Και, δεν μου λες», επέμεινα, «όταν άρχισες να νιώθεις το ανακάτεμα του στομαχιού και τους ίλιγγους, όταν αισθάνθηκες το κενό, γιατί δεν μου το είπες να σε αφήσω ήσυχη, παρά έτρεξες να το συμπληρώσεις σαν να μην υπήρχα;»

Το πιγούνι της πρόβαλε προς τα εμπρός σαν να ήταν έτοιμη να εκτοξεύσει κι άλλα πυρά εναντίον μου, ξαφνικά όμως τη νίκησε η προσπάθεια, το αγέρωχο ύφος χάθηκε από το πρόσωπό της και την άλλη στιγμή είδα τα γόνατά της να λυγίζουν. Η πλάτη της γλίστρησε στον τοίχο, κι η Ιόλη κάθισε στο πάτωμα, αγκάλιασε με τα χέρια τα γόνατά της, ακούμπησε το μέτωπο στα πόδια της κι άρχισε να κλαίει.

Έμεινα εκεί να την κοιτάζω με αισθήματα μπερδεμένα. Το κλάμα της μου προκάλεσε ευχαρίστηση και πόνο. Ευχαρίστηση γιατί ικανοποιούσε μέσα μου το αίσθημα της εκδίκησης, γιατί πονούσε κι εκείνη όπως εγώ, λιγότερο ίσως, αλλά πονούσε. Πόνο γιατί είχα μάθει μετά από τέσσερα σχεδόν χρόνια κοινής ζωής, να πονάω με τον πόνο της. Έμεινα εκεί να την κοιτάζω για μερικά δευτερόλεπτα κι ύστερα βγήκα.

Περπάτησα πολλή ώρα χωρίς σκοπό, με το μυαλό μου κολλημένο σ' εκείνη τη σκηνή των γυμνών κορμιών που αποχωρίστηκαν αλαφιασμένα κι αποδύθηκαν σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να καλυφθούν. Εικόνες που είδα, κι άλλες που δεν είδα, χόρευαν στο μυαλό μου. Έφερνα και ξανάφερνα στον νου μου τα λόγια της, ή μάλλον, τα λόγια μου, τα οποία επανέλαβε εκείνη ως δικαιολογία για την προδοσία της. Ναι, ήταν αλήθεια πως είχαμε περάσει την περίοδο του τρελού έρωτα, εγώ όμως πίστευα πως ο έρωτάς μας είχε αντικατασταθεί από εκείνη την «ήρεμη αγάπη».

Θυμόμουν καλά τότε της είπα αυτή τη θεωρία για τον έρωτα. Ήταν λίγο μετά που την πρωτογνώρισα, όταν βρισκόμαστε ακόμη στην περίοδο

του φλερτ. Ανόητα λόγια από μέρους μου ή έστω ειπωμένα στην πιο ακατάλληλη στιγμή. Την ώρα που έπρεπε να της δίνω όρκους για αιώνια πίστη, εγώ της κατέβαζα θεωρίες για τη σύντομη διάρκεια του έρωτα. Ήμουν όμως τότε είκοσι έξι χρόνων και προσπαθούσα να την εντυπωσιάσω. Στο μυαλό μου ηχούσε ακόμη η απάντησή της, όταν είπα πως ο έρωτας δεν ζει περισσότερο από δυο χρόνια.

«Και, λοιπόν;» είχε σπεύσει να απαντήσει. «Όταν πηγαίνουμε σ' ένα πάρτι ξέρουμε πως δεν πρόκειται να κρατήσει παρά μερικές ώρες. Αυτό δεν μας εμποδίζει να πάμε και να το χαρούμε».

Μήπως αυτά της τα λόγια ήταν αποκαλυπτικά της φιλοσοφίας της για τη ζωή; Μήπως ήθελε να μου πει από τότε ότι αυτό που ενδιέφερε εκείνη ήταν να γλεντήσει μαζί μου, αδιάφορο αν κάποια στιγμή θα με βαριόταν και θα με παρατούσε;

Τότε που μου το πρωτόπε, πίστεψα πως είχε δίκαιο. Τώρα όμως ήξερα πως δεν είναι το ίδιο πράγμα. Γιατί όταν τελειώνει το πάρτι φεύγουμε όλοι ευχαριστημένοι. Αντίθετα, ο χωρισμός πονάει. Πονάει αφόρητα. Το ίδιο κι η προδοσία.

Με την Ιόλη είχαμε γνωριστεί στη σχολή δημοσιογραφίας όπου φοιτήσαμε κι οι δυο. Ήταν η πρώτη

ημέρα στα δημοσιογραφικά θρανία κι ο καθένας μας προσπαθούσε να μετρήσει το περιβάλλον, τους δασκάλους, τους συμμαθητές. Όταν την πρωτοείδα, το βλέμμα μου στάθηκε αρκετή ώρα στο πρόσωπό της. Έμεινα να θαυμάζω τα φωτεινά της μάτια, τη γραμμή των χειλιών της, την έκφρασή της, τις καστανόξανθες μπούκλες που έπεφταν στο μέτωπό της, τους αυθόρμητους μορφασμούς της καθώς κουβέντιαζε με έναν άλλο συμμαθητή μας.

Η είσοδος του καθηγητή στην τάξη με ανάγκασε να πάρω τα μάτια μου από πάνω της. Για λίγο μόνο. Γιατί το βλέμμα μου, σαν από δική του θέληση, ξέφευγε όλη την ώρα, όπως ξέφευγε και η προσοχή μου από το μάθημα. Και πριν τελειώσει εκείνη η πρώτη ημέρα στα θρανία της δημοσιογραφίας, η ύπαρξή μου υποδουλώθηκε στο τρελό συναίσθημα που σε κάνει άλλοτε να νιώθεις βασιλιάς κι άλλοτε ζητιάνος.

Βιάστηκα να τη γνωρίσω από κοντά κι από 'κεί και πέρα η ιστορία μας δεν έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Με εξαίρεση την τελική πράξη, ήταν μια από τις πολλές ερωτικές ιστορίες, που ξεκινούν με πάθος ασυγκράτητο και οδηγούν σιγά-σιγά στον κορεσμό.

Όπως ανέφερα και πριν, ήξερα τη θεωρία για τη διάρκεια του έρωτα, ήλπιζα όμως, όπως όλοι ίσως οι ερωτευμένοι, πως ο δικός μας έρωτας θα μετουσιωνόταν κάποια στιγμή σ' εκείνη την ήρεμη αγάπη που συνοδεύει δυο ανθρώπους μέχρι το τέλος της ζωής τους. Μπορεί να ήταν έτσι σ' ό,τι αφορούσε εμένα. Για την Ιόλη όμως αποδείχτηκε διαφορετικά. Τί να γίνει, κάποια πράγματα είναι αναπόφευκτα... Το σίγουρο είναι πως δεν μπορείς να έχεις την απαίτηση να σ' αγαπά κανείς με το έτσι θέλω.

Το παράπονό μου όμως με την Ιόλη ήταν άλλο. Όχι το ότι έπαψε να μ' αγαπάει –αυτό δεν εξαρτάται από τη θέλησή μας– αλλά το ότι δεν είχε την ειλικρίνεια και την τιμιότητα να μου το πει.

Αυτή η έλλειψη εντιμότητας από μέρους της ήταν που μου είχε καθίσει πιο πολύ στην καρδιά. Αυτή, κι η προδοσία του φίλου.

Πέρασα μια εβδομάδα μ' εκείνη την πικρή γεύση στο στόμα, τη γεύση της προδοσίας και της απόρριψης, μ' εκείνο το συναίσθημα που αφήνει πάντα η εγκατάλειψη, το συναίσθημα της πληγωμένης αυτοεκτίμησης.

Και τότε ήρθε η αποστολή μου στην Κύπρο.

Ήμουν ακόμη στις μαύρες μου όταν ο αρχισυντάκτης με κάλεσε στο γραφείο του για να μου προτείνει εκείνο το ταξίδι. Παρ' όλα αυτά η πρώτη

μου αντίδραση δεν ήταν θετική, εσωτερικά εννοώ. Πάνω στην απελπισία μου είχα σκεφτεί πολλές φορές να φύγω κάπου μακριά, αλλά ποτέ δεν θα σκεφτόμουν την Κύπρο. Ωστόσο είπα: «Ναι».

Η πρώτη μου, βουβή αντίδραση, δεν του ξέφυγε του αρχισυντάκτη που με κοίταξε πάνω από τα πρεσβυωπικά γυαλιά του και πριν προλάβω ν' αρθρώσω δεύτερη λέξη μου είπε:

«Κοίτα, δεν είναι υποχρεωτικό. Είναι πολλοί που θα παρακαλούσαν. Απλά σου το προτείνω γιατί καταλαβαίνω πως σου χρειάζεται κάποια αλλαγή».

Σηκώθηκε από την καρέκλα του, κοντός και χοντρός, με τη φαλάκρα του ν' αντανακλά το φως της λάμπας που κρεμόταν πάνω από το γραφείο του, κι έκανε να φύγει.

Είχε απόλυτο δίκαιο. Μου χρειαζόταν αλλαγή.

Πρόλαβα να τον διαβεβαιώσω πως ήμουν έτοιμος να εκτελέσω την αποστολή, πως πράγματι θα μου έκανε καλό ένα ταξίδι μακριά από το γνωστό, καθημερινό σκηνικό της ζωής μου. Τον ευχαρίστησα για την καλοσύνη του και ξαναγύρισα στο γραφείο μου.

Κάθισα και προσπάθησα να συγκεντρωθώ στη δουλειά μου. Για αρκετή ώρα βούιζε στ' αυτιά μου η φράση του αρχισυντάκτη: «...Σου χρειάζεται αλλαγή».

Πολύ θα ήθελα να μην είχε διαρρεύσει η περιπέτειά μου, ο εξευτελισμός μου, να μην είχαν πληροφορηθεί οι συνάδελφοί μου ότι έπιασα τη μέλλουσα γυναίκα μου να πηδιέται με τον καλύτερό μου φίλο. Τώρα, δεν με έφτανε το πρόβλημά μου, είχα ν' αντιμετωπίσω και τον οίκτο από πάνω.

Είναι κακό να σε λυπούνται. Είναι κακό, γενικά, πολύ περισσότερο όμως είναι κακό να σε λυπούνται επειδή προδόθηκες απ' ό,τι είχες πιο αγαπημένο.

Ο δημοσιογράφος Θεοδόσης Δημοσθένους λαμβάνει ένα τηλεφώνημα από το φίλο του Ηλία που τον αναστατώνει. Μόλις του ανακοίνωσε ότι η Αντιγόνη –η γυναίκα που γνώρισε πριν από έναν χρόνο και αγαπά– έχει πέσει θύμα απαγωγής. Αμέσως ο Θεοδόσης αποφασίζει να κατέβει στην Κύπρο για να βοηθήσει στη λύση της υπόθεσης.

Η Αντιγόνη είναι μία γυναίκα που βοήθησε με τη δράση της στον αγώνα της ΕΟΚΑ, μία γυναίκα που έδεσε τη ζωή της και τα όνειρά της με έναν ήρωα του αγώνα, τον Γιάννη Κακουλίδη. Μετά από χρόνια, αναζητά την αλήθεια για τον θάνατό του, μία αλήθεια που διαλύει το μυστήριο για πράγματα που έγιναν εκείνα τα χρόνια, σκάνει μάσκες και ξεσκεπάζει πρόσωπα υπεράνω πάσης υποψίας.

Ο Θεοδόσης, που αρχικά βρίσκεται στο νησί ανυποψίαστος για το βάθος της υπόθεσης, σύντομα θα βρεθεί να αναζητά κι αυτός ενόχους.

Η ένταση των γεγονότων, ο χαρακτήρας της Αντιγόνης και τα συναισθήματα που του γεννά ο ηρωισμός της τον οδηγούν να την ερωτευτεί δυνατά, να την αγαπήσει όσο καμία άλλη γυναίκα και να ζήσει μαζί της μία τεράστια περιπέτεια και μία αγάπη στα όρια της αυτοθυσίας.

ΩΚ 147

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-50-4

9 786185 104504